

Sygn. akt IV CSK 786/14

## POSTANOWIENIE

Dnia 30 czerwca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Owczarek

w sprawie z powództwa "T." Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w L.  
przeciwko E. I. i M. I.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 30 czerwca 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Lublinie

z dnia 6 sierpnia 2014 r., sygn. akt I ACa 223/14,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.**

UZASADNIENIE

Powódka T. sp. z o.o. z siedzibą w L. wniosła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 6 sierpnia 2014 r., oddalającego apelację od wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 13 stycznia 2014 r., którym oddalono powództwo o zapłatę przeciwko E. I. i M. I.

Sąd Najwyższy, oceniając – na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c. – skargę kasacyjną z punktu widzenia podstaw przyjęcia jej do rozpoznania, zważył:

Ustawodawca, wprowadzając skargę kasacyjną jako nadzwyczajny środek prawny służący od prawomocnych orzeczeń, podkreślił, że jej celem jest ochrona interesu publicznego polegającego na ujednoliceniu orzecznictwa sądów i rozwoju judykatury. Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie rozpoznaje sprawy, a jedynie skargę, będącą szczególnym środkiem zaskarżenia. Jego rolą nie jest zatem korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa, nawet gdyby one rzeczywiście wystąpiły. Ocena podstaw przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania następuje w ramach tzw. przedsądu. Sąd Najwyższy bada, czy wskazano i należycie umotywowano przyczyny powołane w art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c., tj. czy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, i przyjmuje ją do rozpoznania, jeżeli jest spełniona przynajmniej jedna z nich. W art. 398<sup>4</sup> § 2 k.p.c. przewidziano wymaganie przytoczenia i odrębnego uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Kognicja Sądu Najwyższego na tym etapie postępowania jest ograniczona i nie obejmuje oceny zasadności podstaw skargi kasacyjnej, zastrzeżonej dla Sądu orzekającego w innym składzie.

Powódka oparła wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania na przyczynie wskazanej w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c., podnosząc, że w sprawie występuje następujące zagadnienie prawne: „Czy w sprawach o odszkodowanie wynikające z czynu nieuczciwej konkurencji ustalenie zdarzenia w postaci spisku – zmowy – porozumienia, będącego elementem czynu nieuczciwej konkurencji musi być absolutnie pewne, czy też wprost przeciwnie, z uwagi na istniejące obiektywne

utrudnienia w wykazywaniu tej okoliczności wystarczy, gdy wniosek taki da się wyprowadzić z innych ustalonych faktów, przede wszystkim z faktów zaistniałych po zdarzeniu?”

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c.), które wiąże się z określonym przepisem prawnym i ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia przedmiotowej, ale i innych spraw, wymaga precyzyjnego sformułowania i wskazania argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11). W zasadzie powinno to być zagadnienie nowe, o charakterze rzeczywistym, a nie teoretycznym, którego wyjaśnienie przyczyni się do rozwoju jurysprudencji. Argumentacja uzasadniająca wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania musi zawierać odrębne, pogłębione wywody wskazujące na zaistnienie okoliczności uzasadniających przyjęcie skargi (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 9 maja 2008 r., II PK 3/08, nie publ.; z dnia 19 października 2006 r., IV CSK 246/06, nie publ.; z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 37/08, nie publ.; z dnia 19 grudnia 2001 r., IV CZ 200/01, nie publ.). Za istotne zagadnienie prawne uznaje się zagadnienie dotychczas niewyjaśnione i nierozwiązane w orzecznictwie, a więc cechujące się nowością, jeżeli jego rozstrzygnięcie może sprzyjać rozwojowi prawa (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 marca 2012 r., II PK 2/12, nie publ.). Powyższym wymaganiom nie odpowiada tak sformułowana wątpliwość ani jej uzasadnienie. Nie wskazują one uogólnionego zagadnienia o charakterze jurydycznym, bowiem wprost oparte są na przedstawieniu własnej, jednostronnej oceny stanu faktycznego sprawy, konkurencyjnej wobec ustaleń uczynionych przez Sądy *meriti*. Założeniem rozstrzygnięcia byłoby zatem przyznanie powodowi racji co do błędnej podstawy faktycznej rozstrzygnięcia, podczas gdy Sąd Najwyższy jest nią związany, a kwestionowanie ustaleń wyklucza art. 398<sup>3</sup> § 3 k.p.c. Ponadto problem ma charakter jednostkowy i hipotetyczny, nie odnosi się do przesłanek rozstrzygnięcia. Nie zachodzi zatem w ogóle potrzeba rozważania kryteriów oceny wyników postępowania dowodowego.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 1 i 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.